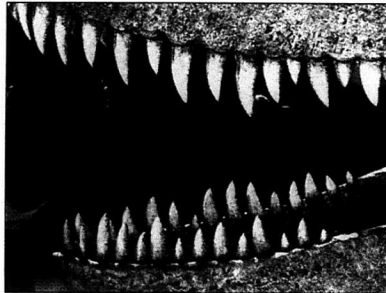

Gamla ben och tomma skallar

Skräckodlan. Charcharodontosaurus har större skalle än Tyrannosaurus, men är en beskedlig best jämfört med kvinnorna på paleontologiska institutet.
Foto: DENIS PAQUIN/PRESSENS BILD

Sista skriket i Paris är en vilt pornografisk roman om paleontologer. Catherine Gierow roffade åt sig ett ex.

Vissa människor ägnar ett liv åt studier och skriver avhandlingar som upplyser oss om kamelritt i södra Punjab, tuffafäktningsritualer hos Borneos bönder, sexuella vanor hos Maoristammar eller häststallarnas arkitektur på Patagoniens blåsiga kust. Intressant.

Roman

legor Gran
Ipsa facta
Pol, Paris 1998

Några satsar lugnt på iguanodonernas ben. De kallas paleontologer och är, sägs det, högst disciplinerade ordningsfantaster. Är de duk-tiga och anpassliga får de – ibland – en avundsvärd fast anställning på det Paleontologiska institutet som sköter sina anställda enligt byråkratins stenhårda seder och bruk. Trots allt är det tryggt och bekvämt, på något sätt. Så länge allt är som det skall, förstås.

Dröm om chefsposter

Med litet tur, absolut ordning och reda på papper och gamla ben samt en medgörlig (helst kvinnlig) personalchef kan en genomsnittlig, manlig, fransk paleontolog i mogen ålder börja drömma om den prestigefyllda tjänsten som chef för Avdelningen för Gräsätare eller – ännu bättre – på Ichtyosaurus-avdelningen, korsbåret på tårten. Eller kronan på skallen.

I sin vansinnigt orwellska – och politiskt högst inkorrekt roman – väljer ändå legor Gran att satsa på just den paleontolog som missar sina korsbär, blir branschens syndadock och så småningom samhällets fiende nummer ett. Av en slump, verkar det som. Eller var

det en olyckshändelse? Det enda vi vet är att just den dag han skulle få sin befordran upptäcker han att hans studentbetyg är spårlost försvunnet. Detta försvinnande drar med sig en snöbollseffekt av det mest förfärliga slag: Den slarvige paleontologen sparkas utan vidare från sitt arbetsplats, hans fru Françoise, en rabiat ordningsfantast, inser att hon är gift med en slappsvans utan framtid och blir inte sen att lämna honom; föräldrarna förskjuter honom och till och med hans älskarinna/assistent tycks plötsligt ha glömt honom och hans erotiska kreativitet på arbetsplatsens toalett.

Ipsa Facta målar ett post-post-modernistiskt samhälle som bygger på ett enda värde, ordning, och vars enda kommunikationsteknik är sex.

Det är början till slutet. Byråkratien är ett odjur som äter sina slarviga barn och straffar dem som har svårt att anpassa sig till normerna. Hur kunde vår hjältes studentbetyg glida ur pärmerna och ödelägga ett väljort människoliv? Det kan man fantisera om medan man läser boken, tänkt som en handbok i

överlevnad erbjuden till alla dem, som en vacker dag kommer att jagas ut ur systemet på grund av sitt slarv eller bristande anpassningsförmåga. *Ipsa Facta* målar ett post-post-modernistiskt samhälle som bygger på ett enda värde, ordning, och vars enda kommunikationsteknik är sex. legor Gran förvandlar oss till voyeur under det att han cyniskt dissekerar en äkta – misslyckad – byråkrat av kött och ben. Och kallt blod, förstås: För att lappa ihop ett yrkesliv fokuserat på bräckliga ben och tomma skallar går han köttets vägar var gång de behövs.

legor Gran trotsar tidsandan och återger hjältens pornografiska umgänge med assistenten, personalchefen, sin egen mamma och dottern (ja, och med sin fru förstas, innan han blir arbetslös). Han målar upp stenhårda kvinnobyråkrater som alltid är beredda att ta sig en erotisk paus (många varianter finns listade i handboken) utan att visa vare sig tacksamhet eller uppskattning när evenemanget är över.

Ragator med järnhand

Makten är benhård, så är det. Och köttet förblir mjukt och lätt att sparka undan. Grans kvinnor är kalkylerande ragator hela bunt. Med järnhand vaktar de på samhällets framtid och ser till att deras pavlovska gubbar gör sitt utan att pipa. För att para sig och föröka sig väljer de naturligtvis de mest lovande ordningsstatelerna, hyllornas idrottsmän, pärmarnas kejsare. Att välja fel är ödesdigert för en ambitiös kvinna.

Som vanligt är det bara mamma som är snäll: Hon är den enda som går med på ett snabbt skjut med sin förlorade son samma dag som dagspressen avslöjar honom som "Skurken som har lurat systemet".

Ack ja, legor Gran bär på ett konstigt arv: På Paris bakgårdar går ryktet att den som döjljer sig bakom pseudonymen är en känd sovjetisk dissidents lovande son. Att i rakt nedstigande led stamma från den sovjetiska byråkratien – eller snarare dess opposition – lämnar uppenbarligen sina spår.

Förresten, vill ni veta hur betygsjakten slutar? Håll i er: Vår paleontolog tröttnar på systemet, tappar respekt för byråkratien och... startar eget.

Jodå: han startar eget och blir lycklig. Jag skojar inte. Som sagt är *Ipsa Facta* en roman.

CATHERINE GIEROW

fust hat skulle resultera rad sammansvärjning lämnas de i *Sista kontraktet* och i tten, skriver Per-Olof Bolander.

Skal och Palme

e, känner ni Skulden? Vaknar ni kallsvettiga i tiskt taget kan anses ha avlossat den där på Sveavägen? Två ni likt lady Macbeth från det offerblod som outplånliga befläckar sto värre, för det enda som är riktigt ousäkt- de insikt om ens egen skuld, i synnerhet en ni är emotionella krympingar, själviska för hatade ni honom och drog er inte ens för s person!

Ilspetsad form, den alltsedan mordet etablen- om Palmehatets betydelse. Delvis är det en sök att fula ut hätska kritiker av Olof Palme lsklydiga. Men inte så få tycks tro att mordet is upp-tod som koncentrat av den fientlig- ot Palme. Just din bildskild med en djävuls- kan ha varit droppen. Senast har den bisarra ualiserats av spektaklet kring premiären av i fiktiv konspirationsthriller om mordet. Regis- ll vill att vi utifrån filmens påhittade historia ehaget – alltså återigen skuldbelägga dem som de tyckte illa om Palme.

tt att veta med filmregissörer var gränsen går och skamlös promotion. Även filmens pabla till *showbiz bullshit* i stora lass. I det i andra, är Sundvall en begävnig värdig annars mest bemärkt som mannen bakom succé av det slag som bara kan förklaras av *ägarnas* fall norrländsk macho – får

publiken att överse med stora mått tafflighet. *Sista kontraktet* har förstas jämförts med *JFK*. Oliver Stones fantasi om Kennedy-mordet. Det finns goda skäl att tycka illa om Stone men han spelar trots allt på elit-nivå. Sundvall för snarare tanken till Steven Seagal, en komiskt uppläst kamp-sporthjälte som tryfflar medioker våldsunderhållning med moralkakor.

Man kan hävda att Palme i praktiken neutraliserade en än mer radikal vänste- i så framstår Palme som en övertygad och ontationspolitiker. Han bad om att bli hatad ad inte om att bli mördad, men blev det.

let mycket möjligt att det finns ett samband ordet, så tillvida att om tillräckligt många överhängande att någon av dem ska vara d nog att försöka ta livet av dig. Det betyder i än förövaren har del i skulden, inte ens att verat. Det är till och med tänkbart att fientlig- nede få en obalanserad individ att fokusera sin tatsministern. (Jag skulle dock inte anse att r någon kollektiv moralisk skuld, åtminstone r alla flesta yttringar som brukar innefattas i lant orsakssamband förutsätter rimligen en t gärningsman, en Christer Pettersson-typ. *Skiltd* skildrar typiskt nog en avancerad ida förgreningar. tt av det format logiskt ursprung i en n mot Palme är

12 mars 1998

PER-OLOF BOLANDER

Pitbull får importeras

Svenska Kennelklubben ger Mats Gellerfelt svar på tal om machohundar.

Du vill i din krönika ge sken av att Svenska Kennelklubben i sitt pressmeddelande om registreringsstatistiken 1997 "glatt" informerar om att "de lite tuffare hundarna har blivit fler". Detta är ett konstaterande utan någon personlig värdering. Vidare påstår du att American staffordshire terrier är en "pest". Jag vill med mina erfarenheter hävda motsatsen.

Med risk för att göra dig besviken vill jag meddela att både och jag och Svenska Kennelklubben

håller med om mycket i din krönika och framför allt avsnittet om att "fel människor skaffar fel hundar".

Angående pitbullterrier så är det dessvärre inte förbjudet att importera den. Så här står det i SFS 1997:49, 19a: "Det är förbjudet att inneha eller genom avel frambringa hundar som 1) har extremt stor kamplust" och så vidare. Svenska Kennelklubben har tagit avstånd från såväl pitbullterriern som vargkorsningar.

Slutligen en fråga till dig såsom klädmedveten person. Inte är det basketbollkepsar utan basebollkepsar de bär, de där typerna?

HANS ROSENBERG

PR-ansvarig
Svenska Kennelklubben